

RONDALLA DE LA ROSELLA QUE VA PASSAR MOLTA PENA

A una part de la muntanya, Déu havia sembrat moltes flors per alegrar el cor dels homes. Eren unes flors molt boniques rialleres, formoses com totes les coses que fa el Creador.

En aquest lloc Déu no havia sembrat més que una sola espècie de flors: les margarides. Elles es pensaven que eren les úniques del món. No coneixien tota la varietat que Déu porta en el cor.

Un jorn tanmateix, enmig del prat florit, el vent hi portà de part de Déu, una petita llavor desconeguda. Ningú se'n va adonar al començament. Però quan sortí de terra la tija, quan la gema es formà a la punta de la tija i les fulles es van desplegar, les margarides s'adonaren que havia arribat algú. No havia encara desplegat totes les fulles que ja les margarides començaren a preguntar-li:

- Qui ets tu?
- D'on vens?
- Què hi fas aquí?
- Sóc una flor com vosaltres. Vinc d'un camp molt llunyà on hi han moltes roselles com jo. També hi han margarides com vosaltres!
- Que alta que és la teva tija!, li digué una margarida en to compassiu.
- Que vermelle que són els teus pètals!, continuà una altra amb el mateix to.
- Que estranyes que són les teves fulles!, tornà a dir la primera.
- Que trista deus estar i com deus patir, insistí una tercera, de no ser una margarida com nosaltres!

La rosella no contestà res. Les reflexions de les margarides l'havien omplert de pena: "En el meu país, pensava amb tristesa la rosella, mai m'havien parlat d'aquesta manera.

Tanmateix les margarides van ser molt gentils. Li van somriure i la van acceptar en llur prat. La rosella no els descebrí la pena que sentia. Solament quan va ser la nit, quan tothom s'havia reclòs en la seva cambra verda per dormir, la rosella plorà. Tan de bo pugués tornar al meu país! .-